

**Prezidento Valdo Adamkaus kalba, pasakyta 2014 metų balandžio 27 dieną Vilkijoje, memorialinio
komplekso, skirto Jo Ekscelencijos Valdo Adamkaus ir sambūrio „Gerumo ąžuolas“ veiklai paminėti,
išskilmėse**

Mieli ir gerbiami bičiuliai,

Šventės viešnios ir svečiai,

Man didelis džiaugsmas ir didelė garbė šiandien būti čia, su Jumis. Esu nuoširdžiai sujaudintas Jūsų dėmesio ir pagarbos. Jūsų sprendimą atidengti memorialinį kompleksą priimu kaip simbolinį gestą, skirtą ne tik man. Jį dalinuosi su visais geros valios žmonėmis, kurie man padėjo ir padeda, palaikė ir palaiko daugybėje darbų. Priimu tai kaip didelę garbę ir kartu – kaip pareigą, kad kiek tik leis mano jėgos, dirbsiu toliau. Dėkoju Jums ir nuoširdžiai tikiuosi Jūsų pagalbos ir ateityje.

Gražu ir simboliška, kad susitinkame vietoje, pažymėtoje Gerumo ąžuolo ženklu. Įsiklausykime ir pagalvokime, koks prasmingas ir gilus šis žodžių junginys: „gerumo ąžuolas“. Galingas medis, augantis šimtmečius, jungiantis ne tik žmones, bet ir ištisas kartas, tvirtumo ir galybės simbolis, artu liudijantis gerumą. Kaip galimybę žmonėms susitikti ir bendrauti, tikėti ir pasitikėti, kalbėtis ir kartu dirbti. Be pykčio, be agresijos, be prievartos – lydimiems supratimo, kurio taip trūksta šiandieniniame pasaulyje.

Tačiau pykčio apraiškos praeina, o gerumo ženklai lieka. Kaip tie ąžuolai, kurie atlaiko vėjus ir audras, kurių tvirtumas ir galybė mums metai po metų liudija amžinąsias vertybes. Esame tauta, kurios žiloje senovėje ąžuolynai buvo šventi, kuri savo ąžuolynus saugojo ir gynė kaip brangiausią erdvę. Ne tik fizinę erdvę – ne tik savo gyvenamą teritoriją prie Nemuno, - bet ir savo sielos erdvę. Savo tikėjimą, savo papročius, savo bendrystės jausmą, kuris mus jungė į gentį, į tautą, į valstybę.

Jeigu lygintume Lietuvą su ąžuolynu, reikėtų kalbėti ir apie labai skaudžius dalykus – apie atėjūnų iškirstą ir išdegintą ąžuolyną. Apie išniekintas šventyklas, apie pavergtą tautą. Tačiau jokia tauta, net ir okupuota, net ir fiziškai naikinama, niekada neišnyks, kol nepraras savo šaknų. Ir Lietuva – tarsi ąžuolynas toje pačioje žemėje, kurioje buvo išnaikinti seni šventi miškai, vėl auga ir tvirtėja.

Ąžuolynas mums rodo, ką reiškia dirbti gerus ir prasmingus darbus, negalvojant apie įvertinimą. Mes šiandien džiaugiamės ir didžiuojamės šimtamečiais medžiais, nors nežinome, kas juos sodino, kas prižiūrėjo,

kas išsaugojo. Ir niekada nesužinosime, kas stovės mūsų pasodintų ąžuolų paunksmėje. Tačiau jausmas, kad sodini medį ateities kartoms, kad dirbi savo tautos ateičiai, kad šiandien, čia ir dabar prisidedi prie istorijos, - vienas šviesiausių jausmų, kuriuos žmogus gali patirti.

Ačiū jums už tai, kad patyriau šiuos jausmus kartu su jumis. Ačiū jums už tai, kad kartu, vienybėje ir supratime sodiname Lietuvos ateities ąžuolyną. Ačiū visiems už tai, kad mūsų visuomenei, ypač jaunimui, suteikiama galimybė atrasti džiaugsmą būti tautoje, būti su tauta, būti vardan tautos.

Tad lai žaliuoja mūsų ąžuolynai – lietuvių tautos ir Lietuvos valstybės tvirtybės ir ilgaamžiškumo simbolis. Lai žmonės visada saugo savo šaknis, iš kurių kyla ir kils naujos Lietuvos piliečių kartos !